

Misi Sulawesi Nieuwsbrief

Maart 2025, NR 19

Beste familie, vrienden en (deelgenoten)gemeenteleden

Hopelijk maken jullie het goed! We zijn dankbaar dat jullie al zo lang zo trouw met ons en de missie meeleven, meebidden en meegeven! Het is elke keer weer leuk als de postbode aan onze deur staat met wat kaartjes of zelfs een pakket uit Nederland, bijv. ter gelegenheid van één van onze verjaardagen. En het raakt ons als we horen dat mensen zo regelmatig voor ons bidden of (vaak al vanaf het begin) financieel betrokken zijn bij de missie hier.

Het gaat goed met ons. Vandaag zijn we met onze kinderen mee naar school geweest. Alle kinderen (dus van kleuterschool tot de laatste klas van de middelbare school) werden samen met hun ouders op een bepaald tijdstip in de klas verwacht voor de 'Student Led Conference'. De kinderen gaven ons een rondleiding door hun klas, lieten ons zien wat ze het afgelopen kwartaal allemaal hadden gedaan en bij Jefta (op de middelbare school) was er ook een gesprekje met de mentoren n.a.v. het rapport. Het was erg leuk om het enthousiasme van onze kinderen te zien en (ook van de leraren) te horen dat het goed met ze gaat. Nu hebben ze twee weken vakantie: de quarter break (week vakantie die ze altijd hebben halverwege het semester) is nu gecombineerd met de week vakantie i.v.m. Idul Fitri (het Suikerfeest). Op het moment van schrijven is de Ramadan nog in volle gang. Aan het begin van deze vastenmaand hebben we twee gebedsbijeenkomsten bij ons thuis georganiseerd (ook bijgewoond door Ard, een goede vriend, die ons vanuit Nederland kwam opzoeken): één voor predikanten en één voor onze gemeente. In het laatst verstuurd extra bericht schreven we dat die bijeenkomsten op

de planning stonden. Het was iets heel nieuws hier en we vonden het van tevoren best een beetje spannend of er mensen zouden komen en hoe het zou 'vallen'. We kunnen nu zeggen dat het goede bijeenkomsten waren! Bij de bijeenkomst voor onze gemeente waren veel meer mensen dan we hadden verwacht. We hopen en bidden dat mensen ook thuis verder bidden voor hen die Jezus nog niet kennen als hun Heer en Verlosser.

Student Led Conference

In dit nummer:

Rond de kerst	2
Trainingen, vergaderingen, preken en 'toevallige' ontmoetingen	2
Bezoek Seko – impressie van de reis	3
In Seko	3
Meer weten?	4
Dank- en gebedspunten	4

Rond de kerst

Hoewel het inmiddels alweer bijna pasen is, in deze nieuwsbrief toch nog wat aandacht voor de afgelopen kerstdagen. Zoals gewoonlijk wordt hier de hele maand december kerst gevierd. Zo was er begin december al de kerstviering met de zondagsschool. Febe mocht toen, samen met een ander meisje, een dans opvoeren. Verder was er o.a. ook nog een avond waarbij iedereen die dat wilde, iets mocht doen (zingen, gedicht voordragen, enz.). Ook Jesta en zijn vrienden van de zondagsschool bedachten ter plekke om een lied te zingen, begeleid door één van de jongens op het drumstel. Het was een mooie avond en het was mooi om het enthousiasme van jong en oud te zien! Tijdens ons verblijf rond de kerst op een voor ons bekend eiland, waar verder geen christenen wonen en dus geen kerst wordt gevierd, hebben we kleine presentjes uitgedeeld met daarbij een zinnetje wat kerst voor ons betekent. We hopen en bidden dat dit een goede uitwerking heeft! Ons verblijf op het eiland was dit keer extra bijzonder, omdat een aantal dagen nadat wij zelf waren aangekomen, ook onze (schoon)zus en zwager met hun 3 kinderen daar aankwamen! We hebben een mooie en bijzondere tijd gehad daar en zijn

vervolgens met elkaar naar Makassar gegaan. Ook voor de kinderen was het erg leuk dat hun nichtjes en neefje nu met eigen ogen konden zien hoe hún school, huis, stad, kerk, enz. eruit zien. En dat hun

nichtjes en neefje met eigen ogen konden zien in wat voor prachtig land ze wonen, waar de cacaobomen gewoon langs de weg staan!

Samen met onze familie uitgenodigd op een bruiloft (tijdens verblijf op het eiland)

Trainingen, vergaderingen, preken en 'toevallige' ontmoetingen

Laurens Jan heeft ook de afgelopen maanden weer diverse trainingen mogen geven en vergaderingen bijgewoond. Soms (redelijk) in de buurt, maar recent ook op het eiland Kalimantan. Hij is ook betrokken bij de commissie (op synodaal niveau) van de Gereja Toraja die zich richt op de verspreiding van het evangelie. Je zou het als een soort GZB kunnen zien binnen de Gereja Toraja. Hij is de afgelopen periode druk bezig geweest om te helpen met het ontwikkelen van een brochure om het thema weer meer op de kaart te zetten. Deze brochure wordt in alle gemeenten verspreid, zodat gemeenteleden worden aangemoedigd om mee te leven en mee te geven met hen die zijn uitgezonden naar vaak afgelegen gebieden. Wat ook heel bemoedigend is, zijn de 'toevallige' ontmoetingen die soms zomaar leiden tot een

mooi gesprek over het geloof. Zoals laatst aan de kant van de weg, met de man (geen christen) die onze ventilator net gerepareerd had. We kwamen toen terug van een gevangenis/Huis van Bewaring waar Laurens Jan een (doordeweekse) dienst had geleid. Dat was een nieuwe en bijzondere ervaring. Het was ontroerend om te zien hoe de mensen die daar vastzaten vol overgave meezongen en aandachtig luisterden naar de preek. Aan de reparateur van de ventilator vertelde Laurens Jan dat hij terugkwam van deze dienst en dat was de aanleiding voor een dieper gesprek over het geloof...

Tijdens de dienst in de gevangenis

Bezoek Seko – impressie van de reis

In meerdere opzichten was mijn reis naar Seko, een geïsoleerd gebied in de bergen, een bijzondere en verrijkende ervaring. Het was de eerste keer dat ik (Lourina) daar alleen heenging (dus zonder Laurens Jan en de kinderen). Begin december vertrok ik in de stromende regen achterop een motor naar de bus-terminal in Makassar, waarbij ik er halverwege de rit achter kwam dat ik mijn paspoort was vergeten. Gelukkig zat ik uiteindelijk, mét paspoort, in de nachtbus richting Masamba. Daarvandaan vertrok het vliegtuig(je) richting Seko. In de nachtbus zaten dit keer maar weinig mensen en toevallig waren het vooral mannen. Met één van hen (gehuld in een traditioneel moslimgewaad) raakte ik even aan de praat. Toen hij

me vertelde dat hij 16 kinderen had, keek ik hem waarschijnlijk wat verbaasd aan, waarna hij vervolgde dat dat van 3 vrouwen was. 2 daarvan had hij er tegelijkertijd gehad. Inmiddels was er nog één vrouw over, de andere twee waren overleden. Toen ik hem vroeg hoe oud zijn kinderen waren, bleek de oudste 37 te zijn en de jongste een maand. En dat terwijl ik de man zelf inschatte als van de leeftijd van mijn vader... Onderweg stopte de bus, zoals gebruikelijk, een aantal keer. De man nam uitgebreid de tijd om te bidden bij de moskeeën waar de bus halt hield. Op een gegeven moment kreeg ik het wel een beetje warm: zou ik het vliegtuig nog wel halen? In Makassar had de bus namelijk

eerst al zo'n anderhalf uur stilgestaan, vóóordat we echt vertrokken (misschien in een poging nog wat meer passagiers binnen te halen). Toen in Palopo – op de route naar Masamba – de bus er ook nog ineens mee ophield en de problemen niet heel snel verholpen bleken te kunnen worden, besloot ik uiteindelijk maar uit te stappen en op zoek te gaan naar vervangend vervoer. Net toen ik weg wilde lopen, sloeg de motor van de bus weer aan en op het nippertje haalde ik mijn vliegtuig naar Seko. Tijdens de 30 minuten durende vlucht met prachtig uitzicht over de bergen (zie foto bovenaan deze nieuwsbrief) kon ik even bijkomen van deze enerverende reis...

In Seko

Het doel van mijn bezoek aan Seko was om in kaart te brengen hoe het stond met het daar (met steun van de GZB) op te richten trainingscentrum. Vooral wilde ik met zoveel mogelijk betrokkenen spreken, ook om er achter te komen of het enthousiasme vanuit de samenleving om zich in te zetten voor dit trainingscentrum nog wel zo groot was als we van tevoren hadden verwacht en gehoopt. Op afstand (zeker gezien de vaak slechte telefoon/internetverbinding in Seko) is het toch lastiger om zoiets in te schatten. Het waren een aantal intensieve dagen, waarbij ik met veel mensen heb kunnen spreken. Het was ook goed om met eigen ogen het stuk land te zien waar op dit moment geprobeerd wordt om het geleerde (namelijk het verbouwen van bepaalde groenten waar in Seko nog niet veel ervaring mee is) in de praktijk te brengen. Ook was er een visvijver aangelegd om vissen te kweken en is het de bedoeling dat ook hier meer mensen ervaring mee krijgen. Ik heb foto's gemaakt, al mijn bevindingen opgeschreven en dit vervolgens

eenmaal thuis besproken met de 'consultants' die namens de GZB dit project begeleiden. We bezinnen ons nu op welke manier we verder kunnen gaan. Toen ik op maandag weer terug wilde vliegen naar Masamba, bleek het vliegtuig (waarin 12 passagiers kunnen) vol te zitten omdat er iemand onverwacht mee moest naar het ziekenhuis. Zodoende kon ik pas dinsdag weer terug en kon ik helaas niet bij de kerstviering van de zondagsschool zijn waarbij Febe iets op zou voeren. Gelukkig was Laurens Jan er wel en heb ik later de foto's en video's gezien! In november was Laurens Jan ook in Seko geweest, maar hij was nog veel verder het gebied ingegaan, uren rijden achterop een motor op moeilijk begaanbare 'wegen'. Hij heeft daar in een kerk een training van een aantal dagen kunnen geven, over onze roeping om te getuigen. Het was

prachtig om de deelnemers bezig te zien tijdens de rollenspellen! We hopen en bidden dat ze het nu ook echt in de praktijk brengen!

In Seko met ibu Ruth, bij wie ik ook in huis verbleef

Meer weten?

Willen jullie meer weten over ons werk hier? Hierover schrijven we extra berichten die door onze TFC verstuurd worden. Opgeven voor deze extra berichten kan door een e-mail te sturen aan onze TFC (misi.sulawesi@gmail.com) of door het ons even te laten weten.

Hartelijke groeten vanuit Sulawesi van Jefta, Febe, Amos, Laurens Jan en Lourina Vogelaar

Dank- en gebedspunten:

- Dank voor de mooie, onverwachte ontmoetingen, bijvoorbeeld aan de kant van de weg. Bidden jullie mee voor de mensen waar we dan soms zomaar een gesprek over het geloof mee hebben?
- Dank voor de training die Laurens Jan in Seko mocht geven, waarbij de deelnemers heel ontvankelijk waren om nieuwe dingen te leren. Willen jullie meebidden dat ze het geleerde ook echt in de praktijk brengen?
- Dank voor het bezoek van Lourina aan Seko en bid ook voor wijsheid voor de vervolgstappen rond het trainingscentrum.
- Dank dat Lourina voor de begrafenis van haar opa, die door God was Thuisgehaald, (kort) naar Nederland kon. En dat tijdens de twee dagen in die periode dat Laurens Jan ook weg was i.v.m. een training, een Indonesisch gezin met liefde voor onze kinderen heeft gezorgd.
- Bid dat de ontwikkelde brochure een goede uitwerking heeft in de gemeenten en dat mensen aangespoord worden om mee te bidden en mee te geven.

Overleg in Seko

CONTACT

Voor adreswijzigingen en
overige informatie GZB |
Postbus 28 | 3970 AA |
Driebergen T 0343-512444 |
E info@gzb.nl | W
www.gzb.nl

COLOFON

Laurens Jan en Lourina Vogelaar zijn in 2018 door de GZB en de Hervormde Bethlehemkerk te Den Haag uitgezonden naar Indonesië. De GZB werkt graag mee aan de verspreiding van deze nieuwsbrief. Hartelijk dank voor uw meeleven en gebed!

U kunt uw betrokkenheid ook tot uitdrukking brengen door een gift over te maken op IBAN NL63 ABNA 0476 3954 29 t.n.v. GZB Driebergen o.v.v. Laurens Jan en Lourina Vogelaar.

U kunt ook doneren via de website: www.gzb.nl/misisulawesi.
Dank voor uw onmisbare steun!